

Sygn. akt IV K 610/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w W. w IV Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący: SSR Radosław Myka

Protokolant: Łukasz Gajowniczek

Przy udziale Prokuratora: Anna Niziołek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2016 r.

sprawy skazanego **M. M. (1)**, syna J. i E. z d. K., ur. (...) w P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 15 września 2005 r. w sprawie o sygn. akt **II K 1124/05**, gdzie za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dn. 1 sierpnia 2005 r. wymierzono 6 miesięcy ograniczenia wolności; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 15 lutego 2007 r. zarządzono wobec skazanego karę zastępczą 90 dni pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 23 października 2006 r. w sprawie o sygn. akt **II K 126/06**, gdzie za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dn. 10 sierpnia 2004 r. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Głubczycach z dn. 29 października 2008 r. w sprawie o sygn. II Ko 350/08 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Głubczycach na poczet zarządzony kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dn. 17 maja 2006 r. do dnia 26 maja 2006 r.

III. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 30 października 2009 r. w sprawie o sygn. **III K 238/06**, gdzie za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dn. 26 kwietnia 2001 r. wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 4 lat; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dn. 11 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. II Ko 795/13 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

Przy czym wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy z dn. 19 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. IV K 182/10 połączono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzone M. M. (2) przez Sąd Rejonowy w Raciborzu w sprawie o sygn. II K 1124/05 i przez Sąd Rejonowy w Głubczycach w sprawie o sygn. II K 126/06 oraz wymierzono skazanemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie o sygn. akt **II K 88/11**, gdzie za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie maja 2006 r. do września 2009 r. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dn. 7 października 2013 r. w sprawie o sygn. II Ko 1474/13 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary

V. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 20 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt **IV K 116/13** za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. popełnione w dniu 8 grudnia 2013 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lata;

- orzeka -

1. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydany w stosunku skazanego M. M. (2) przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy z dn. 19 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. IV K 182/10 traci moc;
2. Na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 87 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dn. 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw łączy kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności wymierzone skazanemu M. M. (2) wyrokami, o których mowa w pkt. I. (sygn. akt II K 1124/05), w pkt. II (sygn. akt II K 126/06 oraz w pkt. III (sygn. akt III K 238/06) i wymierza mu karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt. 3 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbytej kary : rzeczywistego pozbawienia wolności w ww. sprawach, tj. w sprawie o sygn. III K 238/06 w okresie od dnia 6 marca 2015 r. do dnia 1 lutego 2016 r., oraz od dnia 29 września 2013 r. do dnia 17 grudnia 2013 r.; w sprawie o sygn. II K 126/06 od dnia 16 maja 2006 r. do dnia 26 maja 2006 r.; oraz karę wykonywaną w ramach kary łącznej orzeczonej w sprawie o sygn. IV K 182/10 od dnia 16 października 2009 r. do dnia 6 lipca 2010 r.,
4. w pozostałym zakresie wyżej wymienione wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;
5. umarza postępowanie w zakresie wyroków opisanych w pkt. IV (sygn. II K 88/11) i V (sygn. IV K 116/13);
6. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. kwotę 354,24 (trzysta pięćdziesiąt cztery 24/100) zł tytułem obrony wykonywanej z urzędu;
7. zwalnia skazanego M. M. (2) od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie niniejszej.

Sygn. akt IV K 610/15

UZASADNIENIE

M. M. (2) został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 15 września 2005 r. w sprawie o sygn. akt **II K 1124/05**, gdzie za czyn z art. 178a § 1 k.k. popełniony w dn. 1 sierpnia 2005 r. wymierzono 6 miesięcy ograniczenia wolności; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 15 lutego 2007 r. zarządzono wobec skazanego karę zastępczą 90 dni pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 23 października 2006 r. w sprawie o sygn. akt **II K 126/06**, gdzie za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dn. 10 sierpnia 2004 r. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Głubczycach z dn. 29 października 2008 r. w sprawie o sygn. II Ko 350/08 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Głubczycach na poczet zarządzonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dn. 17 maja 2006 r. do dnia 26 maja 2006 r.

III. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 30 października 2009 r. w sprawie o sygn. **III K 238/06**, gdzie za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dn. 26 kwietnia 2001 r. wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 4 lat; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dn. 11 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. II Ko 795/13 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary;

Przy czym wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy z dn. 19 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. IV K 182/10 połączono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzone M. M. (2) przez Sąd

Rejonowy w Raciborzu w sprawie o sygn. II K 1124/05 i przez Sąd Rejonowy w Głubczycach w sprawie o sygn. II K 126/06 oraz wymierzono skazanemu karę łączną 9 miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 88/11, gdzie za czyn z art. 209 § 1 k.k. popełniony w okresie maja 2006 r. do września 2009 r. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat; Postanowieniem Sądu Rejonowego w Raciborzu z dn. 7 października 2013 r. w sprawie o sygn. II Ko 1474/13 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonyj kary

V. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 20 marca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 116/13 za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. popełnione w dniu 8 grudnia 2013 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 4 lata.

M. M. (2) wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego jedynie sprawy wymienione w pkt III i IV i wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 2015, poz. 396), rozpoznając wniosek skazanej M. M. (2) o wydanie wyroku łącznego, Sąd stosował przepisy rozdziału IX ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks Karny (art. 85 k.k. – 92 k.k.) w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie - z dniem 1 lipca 2015 r. - ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Zgodnie z art. 85 k.k. jeżeli sprawca popełnia dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary osobno wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Zgodnie z art. 570 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny z urzędu lub na wniosek skazanego albo prokuratora, przy czym orzekając na wniosek skazanego sąd nie jest związany treścią złożonego wniosku i bierze po uwagę także wyroki, niepowołane we wniosku, a znane sądowi z urzędu (podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach 24.04.2007 r., II AKa 52/07, LEX 330999).

Analizując przesłanki formalne warunkujące możliwość połączenia kar orzeczonych we wskazanych wyżej wyrokach i orzeczenia kary łącznej Sąd miał na uwadze treść uchwały Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005 r. I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), zgodnie z którą zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa”. Ponadto dokonując oceny możliwości połączenia kar orzeczonych w ww. wyrokach i wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze, iż wobec skazanego w przeszłości był już wydawany wyrok łączny przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. w sprawie o sygn. IV K 182/10, przy czym zgodnie z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego okoliczność ta, nie powoduje ex lege utraty mocy obowiązywania w całości tego orzeczenia, albowiem „użyte w art. 575 § 1 k.p.k. wyrażenie „wyrok łączny traci moc” oznacza, że z chwilą wydania nowego wyroku łącznego tracą moc zawarte w poprzednim wyroku łącznym te jego rozstrzygnięcia o połączeniu kar lub środków karnych, bądź o umorzeniu postępowania na podstawie art. 572 k.p.k., które objęte zostały nowym wyrokiem łącznym, wydanym w związku z powstałą po wydaniu pierwszego wyroku łącznego potrzebą, wynikającą z przesłanek materialnoprawnych, określonych w art. 85 k.k.” (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29.10.2012 r., I KZP 15/12).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie istnieją przesłanki do połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 23 października 2006 r. w sprawie o sygn. akt II K 126/06 (pkt II) oraz Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 30 października 2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 238/06 (pkt III) z karą ograniczenia wolności orzeczona wyrokami Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 15 września 2005 r. w sprawie o sygn. akt II K 1124/05 (pkt I) i orzeczenia wobec skazanego M. M. (2) kary łącznej pozbawienia wolności. Zauważyć bowiem należy, iż M. M. (2) przestępstwa przypisane mu w ww. wyrokach,

popelniał odpowiednio w dniu 10 sierpnia 2004 r., w dniu 26 kwietnia 2001 r. oraz w dniu 1 sierpnia 2005 r., zaś pierwszy nieprawomocny wyrok zapadł w dniu 15 września 2005 r. Wskazać także należy, iż wyrokami wskazanymi w pkt II (sprawa o sygn. akt II K 126/06) oraz w pkt III (sprawa o sygn. akt III K 238/06), wymierzono skazanemu M. M. (2) kary pozbawienia wolności, z zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia ich wykonania, które następnie zostały zarządzane do wykonania. Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., sygn. akt IV KK 273/08 (Biul. PK 2009/3/28), takie kary w trakcie postępowania o wydanie wyroku łącznego są traktowane jako bezwzględne kary pozbawienia wolności. Stwierdzić także należy, iż z mocy prawa traci moc wyrok łączny Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. z dnia 19 kwietnia 2010 r. wydany w stosunku do skazanego M. M. (2) w zakresie orzeczonej kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności obejmującej kary pozbawienia wolności oraz ograniczenia wolności orzeczone wyrokami wymienionymi w pkt I i II, albowiem w związku z zarządzeniem do wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego w sprawie o sygn. akt III K 238/06 (pkt III) w dniu 11 grudnia 2013 r., a więc już po wydaniu ww. wyroku łącznego, kara pozbawienia wolności orzeczonej ww. wyrokiem podlega połączeniu z karami orzeczonymi wyrokami wskazanymi w pkt I i II.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji) do ich sumy (zasada kumulacji). Z przepisu tego wynika, że Sąd może zastosować zasadę asperacji. Z przepisu tego wynika, że Sąd może zastosować zasadę asperacji. Zgodnie zaś z art. 87 k.k. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że jeden miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

W związku z powyższym, a także mając na uwadze dyspozycję art. 86 § 1 k.k. należy wskazać, iż spośród wyroków podlegających połączeniu wskazanych w pkt I, II i III najwyższą z kar wymierzonych skazanemu M. M. (2) jest kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona w sprawie o sygn. akt III K 238/06 (pkt III), w sprawie o sygn. akt II K 126/06 (pkt II) była to kara 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś w sprawie o sygn. akt II K 1124/05 (pkt I) 6 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Rozważając, która z zasad wymiaru kary łącznej powinna być zastosowana wobec skazanego, Sąd kierował się m. in. poglądami wyrażonymi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym również tym zapatrywaniem, iż „wydając wyrok łączny Sąd orzekający powinien rozważyć przede wszystkim czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej” (wyrok SN z dnia 25 października 1983 roku, sygn. akt IV KR 213/83, OSNKW 1984 z. 5-6, poz. 65). Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie przez skazanego wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01).

Przy wymiarze kary łącznej Sąd rozważył stopień związku podmiotowo – przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Przestępstwa objęte wyrokami wskazanymi w pkt II i III skierowane zostały przeciwko częściowo tożsamym rodzajowo dobrom, tj. przeciwko mieniu. Z kolei przestępstwo objęte wyrokiem wskazanym w pkt I zostało skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Przestępstw objętych ww. wyrokami skazany dopuścił się jednak na przestrzeni znacznego, bowiem ponad czteroletniego okresu czasu. Z uwagi na powyższe okoliczności stwierdzić należy, że w odniesieniu do wszystkich czynów tworzących wskazany wyżej realny zbieg przestępstw, brak jest ścisłego związku podmiotowo - przedmiotowego, co przemawia przeciwko orzekaniu kar łącznych na zasadzie asperacji zbliżonej do zasady absorpcji, a tym bardziej na zasadzie absorpcji.

Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał również na względzie dotychczasowy sposób życia M. M. (2). Skazany - mając 40 lat - był już kilkukrotnie karany, w tym dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, dwukrotnie za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, także za przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów oraz przeciwko rodzinie i opiece. M. M. (2) był także dwukrotnie karany za przestępstwa popełnione na terytorium Holandii (kierowanie gróźb karalnych wraz z dokonaniem ciężkiego uszkodzenia ciała oraz fałszerstwo dokumentu). Podkreślić należy, iż za przypisane skazanemu przestępstwa wymierzane mu były trzykrotnie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jednakże we wszystkich przypadkach wymierzenia skazanemu takiej kary jej wykonanie było następnie zarządzane z uwagi na naruszanie przez niego porządku prawnego. Taka z kolei okoliczność świadczy w ocenie Sądu o braku rzeczywistej refleksji skazanego nad własnym postępowaniem, pomimo bowiem uprzednich skazań w dalszym ciągu wchodził on w konflikt z prawem dopuszczając się kolejnych przestępstw. Wszystkie powyższe okoliczności dotyczące (...) świadczą zdaniem Sądu o znacznym stopniu demoralizacji skazanego, w konsekwencji również przemawiają przeciw stosowaniu przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, a skłaniają ku orzeczeniu tej kary na zasadzie asperacji zbliżonej do kumulacji.

Wymierzając M. M. (2) karę łączną Sąd uwzględnił także treść dotyczącej go opinii Zakładu Karnego w K., w której skazany ten aktualnie przebywa. Z opinii tej wynika, że zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej oceniane jest jako przeciętne, przy czym przed osadzeniem skazanego w ZK w K. oceniane było negatywnie. Skazany karę pozbawienia wolności rozpoczął odbywać w dniu 6 marca 2015 r. w Areszcie Śledczym w N., następnie przebywał w Zakładzie Karnym w P. oraz Areszcie Śledczym w P., a do Zakładu Karnego w K. został przetransportowany w dniu 9 września 2015 r. Podczas pobytu w poprzednich jednostkach penitencjarnych zachowanie skazanego oceniane było jako negatywne. Skazany był kilkukrotnie karany dyscyplinarnie za nieprzestrzeganie porządku oraz odmowę wykonania poleceń przełożonych, zachowanie skazanego miało negatywny wpływ na atmosferę w oddziale, prowokowanie współosadzonych do prezentowania podobnych postaw, prowadziło do zagrożenia porządku i dyscypliny w zakładzie typu półotwartego. Konsekwencją tego było wydanie decyzji w dniu 8 lipca 2015 r. przez Komisję Penitencjarną o przeklasyfikowaniu skazanego z podgrupy R-2/z do R-1/z. W trakcie pobytu w ZK K. skazany relacje z innymi osadzonymi układa zgodnie, zachowanie skazanego wobec przełożonych aktualnie jest poprawne. Niestosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, nie prezentował zachowań agresywnych czy autoagresywnych. Skazany deklaruje przynależność do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, jednak nie odnotowano na tym tle cech naruszenia porządku wewnętrznego. Skazany karę odbywa w systemie zwykłym, nie jest zainteresowany jego zmianą na system programowego oddziaływania. Skazany nie jest zatrudniony, nie zgłaszał także chęci podjęcia zatrudnienia. Kontakt zewnętrzny w drodze korespondencji, rozmów telefonicznych i widzeń utrzymuje z konkubiną, siostrą, córką oraz szwagrem. Stwierdzić należy zatem, iż z tak sformułowana opinia o skazanym nie przemawia za orzekaniem wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie absorpcji, a skłania ku orzeczeniu tej kary na zasadzie asperacji zbliżonej do kumulacji.

Reasumując wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd uznał, iż wymierzona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności będzie karą adekwatną do całościowego zachowania skazanego, skłoni go też do poczynienia rzeczywistej refleksji nad własnym postępowaniem, uświadomi mu nieopłacalność wchodzenia w konflikty z prawem. Kara taka będzie też zdaniem Sądu karą sprawiedliwą w odczuciu społecznym, spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu kara łączna pozbawienia wolności wymierzona na zasadzie absorpcji nie spełniłaby swoich funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a przede wszystkim nie byłaby sprawiedliwa w odczuciu społecznym. Należy zauważyć, iż sądy orzekające w poszczególnych sprawach, w których M. M. (2) został skazany dostosowały wymiar kary nie tylko do celów prewencyjnych, ale także do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Sąd wydający obecnie wyrok łączny nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w osadzonych sprawach.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt III K 238/06 od dnia 6 marca 2015 r. do dnia 1 lutego 2016 r. oraz od dnia 29 września 2013 r. do dnia 17 grudnia 2013 r., w sprawie o sygn. akt II K 126/06 od dnia 16 maja

2006 r. do dnia 26 maja 2006 r. oraz karę wykonywaną w ramach kary łącznej orzeczonej w sprawie o sygn. akt IV K 182/10 od dnia 16 października 2009 r. do dnia 6 lipca 2010 r.

Na podstawie art. 572 k.p.k. wobec braku warunków do objęcia wyrokiem łącznym wyroków: Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 30 marca 2011 r., sygn. akt II K 88/11 oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt IV K 116/13 (pkt V), Sąd w tym zakresie postępowanie umorzył.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 5 oraz § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Sąd zasądził na rzecz adw. A. Z. kwotę 354,24 zł, zawierającą 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skazanemu M. M. (2) z urzędu.

W tym miejscu należy odnieść się do treści pisma skazanego z dnia 16 lutego 2016 r. zatytułowanego „Apelacja”, w którym skazany kwestionuje rzetelność wykonywania funkcji obrony przez adw. A. Z., ponadto brak rozpoznania złożonego w dniu 10 listopada 2015 r. wniosku o zmianę obrońcy wyznaczonego z urzędu. Wskazać należy, iż tutaj Sąd był telefonicznie informowany w dniu 23 listopada 2015 r. przez adw. A. Z. (k. 66), iż ten kontaktował się z bratem skazanego. Dysponując informacją uzyskaną bezpośrednio od adw. A. Z., Sąd nie miał podstaw przyjąć, iż obrońca w sposób nienależyty wywiązuje się ze swoich obowiązków, tym bardziej, iż w tym samym dniu z aktami sprawy zapoznawał się ustanowiony jako substytut w niniejszej sprawie apl. adw. M. K.. Z tego względu Sąd o powyższym nie informował skazanego. Zazaczyć ponadto należy, iż na obydwu terminach rozprawy w dniach 7 grudnia 2015 r. oraz 1 lutego 2016 r. skazany był reprezentowany przez obrońcę w osobie apl. adw. M. K. występującego z upoważnienia adw. A. Z..

Biorąc pod uwagę fakt, iż skazany M. M. (3) odbywa karę pozbawienia wolności Sąd zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.